

Aleksandra Ludwicka

<https://orcid.org/0009-0003-9032-6126>

aleksandra.ludwicka@edu.uni.lodz.pl

<https://doi.org/10.18778/8331-664-2.09>

Uniwersytet Łódzki, Wydział Filologiczny

RÓŻNICE KULTUROWE MIĘDZY POLSKĄ A KAMBODŻĄ W KONTEKŚCIE NAUCZANIA JĘZYKA POLSKIEGO JAKO OBCEGO – STUDIUM PRZYPADKU

Słowa kluczowe: różnice kulturowe, wymiary kultury Hofstede, nauczanie języka polskiego jako obcego

Streszczenie. Przedmiotem niniejszego artykułu jest zaprezentowanie roli różnic kulturowych między Polską a Kambodżą w procesie nauczania języka polskiego jako obcego. Celem jest ukazanie, jak różnice (lub ich brak) w poszczególnych aspektach wpływają na przyswajanie języka oraz kultury przez Khmery. W pracy wykorzystano koncepcję wymiarów kultury zaproponowaną przez Geerta Hofstede, by zobrazować różnice oraz podobieństwa Kambodży i Polski.

1. WPROWADZENIE

Jak powszechnie wiadomo, kultura pełni istotną rolę w procesie nauczania języków obcych. Wprowadzenie wiedzy gramatycznej z pominięciem faktów kulturowych jest niemożliwe, ponieważ jak zauważa Małgorzata Gaszyńska-Magiera, już sama tematyka dotycząca imion, nazw miejscowości czy nazwisk istotnych postaci stanowi wątki kulturowe (Gaszyńska-Magiera 2008, s. 279). Badaczka przytacza również dwa podejścia stosowane przez nauczycieli języka polskiego jako obcego. Pierwsze z nich zakłada, że nie da się oddzielić kultury od języka, zatem lekcje polegają na wzajemnym przeplataniu się tych

dwóch elementów, drugie zaś nie uznaje kultury za element konieczny, a jedynie za pewnego rodzaju dodatek, uzupełnienie zajęć (Tamże, s. 279). Istotnym problemem jest czas, który należy przeznaczyć na przekazywanie takich treści, ponieważ jest to kwestia subiektywna, zależna od potrzeb oraz długości kursu. Gaszyńska-Magiera postuluje także, by lektorzy zwracali uwagę jedynie na te elementy kultury polskiej, które są obcokrajowcom faktycznie potrzebne w procesie komunikacji, nie warto bowiem przywoływać postaci, które mogą być nieznane również większości Polaków (Tamże, s. 279–282).

Warto przyjrzeć się pojęciu metafory uczestnictwa (*participation metaphor*) wprowadzonemu przez Annę Sfard. Oznacza ono, że przyswajanie języka jest procesem włączającym uczącego się do pewnej wspólnoty. Badaczka konfrontuje to z metaforą przyswajania (*acquisition metaphor*), rozumianą w kategorii gromadzenia wiedzy i porównuje to ujęcie do ludzkiego umysłu jako pojemnika wypełnianego wiedzą (Sfard 1998, s. 5–6). Do tych terminów odwołuje się Paweł Sobkowiak, spostrzegając, że metafora uczestnictwa pozwala na wprowadzenie do nauki wymiaru społecznego (Sobkowiak 2015 s. 122–126). Inni badacze – Sami Paavola, Lasse Lipponen i Kai Hakkarainen – dodają trzecią metaforę, a mianowicie metaforę tworzenia wiedzy (*knowledge creation metaphor*), która polega na zdobywaniu nowych informacji przy pomocy innych ludzi, to znaczy na interakcjach, wspólnym rozwiązywaniu konfliktów i zwyczajnych rozmowach (Paavola, Lipponen, Hakkarainen 2004, s. 2–4).

Sobkowiak stwierdza, że wprowadzenie istotnych zwrotów, jak np. powitania i pożegnania, nie może skupiać się wyłącznie na przedstawieniu różnic między językami, należy bowiem zawrzeć w tym wiedzę kulturową. Ma to na celu uświadomienie uczącemu się, jakie wzorce są pożądane w danej kulturze (Sobkowiak 2015, s. 130–131). Ważnym aspektem, na który zwraca uwagę badacz, jest stereotyp, czyli obraz zakorzeniony w ludzkich umysłach, będący nieraz barierą w kontaktach międzyludzkich. Autor wyraża przekonanie o ważnej roli rozwiniętej świadomości interkulturowej, która pozwala uczniom rozszerzyć perspektywę patrzenia na świat oraz na język, którego się uczą. Należy zatem pamiętać, że kultura nie jest wyłącznie zbiorem, dorobkiem danego narodu czy zwyczajami i zachowaniami – stanowi ona odzwierciedlenie sposobu myślenia danej społeczności (Sobkowiak 2015, s. 132–133).

Warto zwrócić uwagę na badania Grażyny Zarzyckiej, która przedstawia zaproponowane przez Michaela Agara pojęcie lingwakultury, polegającej na odzwierciedleniu w języku zjawisk ważnych dla danego

społeczeństwa. Jest to praktyczne zanurzanie się w języku i zapoznanie uczącego się zarówno ze znaczeniami ukrytymi w samym języku, jak i w kulturze (Zarzycka 2000, s. 45–48). Trudno zatem nie zgodzić się z faktem, że kompetencja kulturowa jest kluczowym aspektem umożliwiającym obcokrajowcowi swobodne komunikowanie się w języku polskim. Istotne w tym kontekście jest także stanowisko Hanny Komorowskiej, która obok kompetencji komunikacyjnej, lingwistycznej, społecznej, dyskursu językowego, socjolingwistycznej, wymienia kompetencję socjokulturową. Pozwala ona cudzoziemcowi zrozumieć pewne normy obowiązujące w danym kraju, dzięki czemu nie narazi się on na nieprzychylny odbiór jakiegoś zachowania (Komorowska 2009, s. 10–12).

W niniejszym artykule pragnę przyjrzeć się temu, jak kultura oraz różnice międzykulturowe wpływają na proces uczenia się języka polskiego przez osobę, której językiem pierwszym jest khmerski. Wielu badaczy skupia się na różnicach kulturowych kręgu europejskiego, w ostatnim czasie popularna stała się także kultura wietnamska czy chińska. Nie odnalazłam jednak publikacji skupiających się na przybliżeniu różnic między Polską a Kambodżą, której kultura jest równie interesująca. Wskazuję zatem lukę badawczą, poddając analizie zgromadzone informacje dotyczące nauczania Khmera z uwzględnieniem aspektów kulturowych.

2. BADANIE

2.1. CHARAKTERYSTYKA BADANEGO

Od października 2023 roku mam przyjemność uczyć języka polskiego jako obcego osobę pochodzącą z Kambodży, na co dzień jednak posługującą się językiem angielskim ze względu na wykonywany zawód. Kann ma 27 lat, mieszka w Polsce od dwóch lat, choć z przerwami, ponieważ każdorazowo pobyt trwał kilka miesięcy, a następnie mężczyzna wracał do Kambodży i ponownie przyjeżdżał do Polski. Lekcje odbywają się raz w tygodniu i trwają godzinę, zatem jest to stosunkowo mało czasu, by obok treści gramatycznych wprowadzić satysfakcjonującą ilość materiału kulturowego. Bez wątplenia jednak uczeń przykłada się do nauki języka polskiego, choć na co dzień używa go rzadko – jedynie na lekcjach, czasem w codziennych sytuacjach – podczas zakupów, w komunikacji miejskiej czy w przypadku konieczności pytania kogoś o drogę.

2.2. WYWIAD

W celu porównania kultur przeprowadziłam wywiad z Khmerem, który odbył się w języku angielskim. Pytania dotyczyły systemu edukacji w Kambodży, stosunku Khmerów do ludzi starszych, stereotypowego obrazu kobiety, mężczyzny i rodziny. Badanie uwzględniało także kwestie jego pobytu w Polsce – ile czasu tu spędził, jak długo uczy się języka polskiego oraz w jakich sytuacjach zdarza mu się go używać. Wspominając o incydentach krytycznych, zapytałam o różnice, które zaobserwował i które wpawiły go w dyskomfort oraz o przejawy dyskryminacji ze strony Polaków.

Wywiad, który przeprowadziłam z Kannem, pozwolił mi dostrzec różnice i podobieństwa kultury polskiej i khmerskiej. Przeprowadzone badanie ma charakter subiektywnej opinii jednego Khmera, który odpowiedział na poszczególne kwestie, bazując na swoim doświadczeniu.

2.2.1. System edukacji

Istotną kwestią w nauczaniu języka, według mojej opinii, są metody szkolne stosowane w danych systemach edukacyjnych. W Kambodży system edukacji zależy od regionu, jednak zwykle, podobnie jak w Polsce, dzieci idą do szkoły w wieku sześciu lat. Szkoła podstawowa liczy sześć klas, a po jej ukończeniu nastolatek rozpoczyna *secondary high school*, z tą różnicą, że rozpoczyna je od siódmej klasy. W dziewiątej klasie uczeń musi zdać egzamin podsumowujący z siedmiu przedmiotów, zaś jeśli mu się nie uda – powtarza ostatni rok edukacji. Należy także zaznaczyć, że owe egzaminy są trudne, zatem uzyskanie pozytywnego wyniku wymaga od uczniów dobrego przygotowania. Jest to system, który nie odbiega znacząco od naszego, a zasady funkcjonowania są dość podobne. Co jednak interesujące, podejście do kwestii oszukiwania na egzaminach nie różni się w dużym stopniu od polskiego. Można spotkać się tam z pewnym niepisanym przyzwoleniem na ściąganie, z czego chętnie korzysta wielu uczniów.

2.2.2. Kuchnia khmerska

Jednym z elementów kultury azjatyckiej, na który szczególnie zwraca się uwagę, jest kuchnia. W Kambodży większość terenów zajmują obszary wiejskie, które dopasowywały swoje życie do cyklu rolniczego, zatem prace na polu, w szczególności w sezonie uprawy ryżu, stanowiły

codziennność dla kambodżańskich rodzin. Khmerzy trudnią się przede wszystkim uprawą ryżu – jest on uprawiany na większości terenów, które się do tego nadają (Brit 1).

Kuchnia polska nie była dla Khmera zaskoczeniem czy wyzwaniem – wypowiadał się pozytywnie o większości potraw, które miał okazję skosztować. Spodziewałam się, że „tłustość” polskiej kuchni będzie przeszkodą, jednak stwierdził, że w jego kraju je się dosłownie wszystko, także pajda chleba ze smalcem nie stanowiła żadnego problemu. Khmerzy mieszkający w wiosce Kanna spożywają żaby, szczury, węże oraz różnego rodzaju insekty, a zwierzęca krew wykorzystywana jest jako dodatek do sosów, zatem uczeń nie był w stanie wymienić znanej mu polskiej potrawy, której jedzenie wywoływałoby w nim zdziwienie.

2.2.3. Stereotypowy model rodziny, kobiety i mężczyzny

Przyjrzałam się roli stereotypu, który także w kulturze mojego ucznia pełni ważną rolę. Ku mojemu zaskoczeniu zarówno stereotyp szablonowej rodziny, mężczyzny, jak i kobiety nie różni się zanadto od polskiego. Na pytanie o typową khmerską rodzinę odpowiedział, że kiedyś wyglądało to zupełnie inaczej niż współcześnie, gdyż jego prababcia miała sześcioro dzieci. Chłopak musiał starać się o względy dziewczyny, a po ślubie przeprowadzał się do jej domu. Ponieważ domostwa były wielopokoleniowe, dziadkowie często zajmowali się dziećmi. Teraz kultywuje się model czteroosobowej rodziny. Rola społeczna przypisana mężczyźnie i kobiecie także uległa zmianie. Kiedyś to mężczyzna był odpowiedzialny za majątek i pracę, a zadaniem kobiety była opieka nad ogniskiem domowym oraz wychowywanie dzieci – szczególnie w rejonach wiejskich był to powszechnie kultywowany model. W obecnych czasach powszechnym zjawiskiem jest pracująca zawodowo kobieta, tak samo jak mężczyzna, z tą różnicą, że to osoby płci żeńskiej są z reguły odpowiedzialne za gotowanie – przynajmniej tak wynika z obserwacji Kanna.

2.2.4. Stosunek do ludzi starszych

Ważnym aspektem dla Khmerów jest okazywanie, wręcz przesadne, szacunku ludziom starszym. Kiedy przechodzi się obok starszego człowieka, należy spojrzeć w dół (kontakt wzrokowy raczej nie jest wskazany) i uśmiechnąć się – nie trzeba nic mówić, ten gest wystarczy, by wyrazić respekt. Dobre obyczaje zakazują także stykania się ramionami,

np. w komunikacji miejskiej. Kiedy do tego dojdzie, należy szybko się przesunąć. Fakt, że Polakom tego rodzaju kontakt fizyczny nie przeszkadza dla Khmera stanowił pewnego rodzaju szok kulturowy, którego nie potrafił zrozumieć. W komunikacji miejskiej także niedopuszczalne jest, by osoba młodsza nie ustąpiła miejsca komuś w podeszłym wieku, natomiast w naszej kulturze nie jest to tak oczywiste.

2.2.5. Incydenty krytyczne

Incydenty krytyczne to, jak stwierdza Zarzycka: „sytuacje, w których doszło do zakłócenia komunikacji bezpośredniej lub pośredniej, czego efektem mógł być brak porozumienia, utrata twarzy któregoś z uczestników komunikacji” (2010, s. 64). Badaczka zaznacza, że takie incydenty stanowią źródło analizy komunikacji międzykulturowej, gdyż dobrze obrazują różnice kulturowe, zatem mogą przewidzieć pewne trudności.

Postanowiłam zatem zapytać Kanna o incydenty krytyczne, z którymi zetknął się w Polsce. Okazuje się, że dla Khmera poważną przeszkodą była opozycja „ich” kolektywizmu wobec „naszego” indywidualizmu. Nie rozumiał, dlaczego ludzie, będąc w większym gronie, udają się sami np. do sklepu, zamiast iść do niego w parę osób.

Przestrzenia, która okazała się najmniej przyjazna obcokrajowcowi, była komunikacja miejska. Nieporozumienie komunikacyjne (a raczej zupełny brak porozumienia), spowodowało, że kierowca autobusu nie był w stanie udzielić cudzoziemcowi odpowiedzi na pytanie o kupno biletu, mało tego, odjechał bez niego, co bez wątplenia można uznać za sytuację stresogenną. Uczeń podzielił się ze mną także wspomnieniami sytuacji, w których padł ofiarą rasizmu. Młodszy chłopcy, widząc Kanna idącego ulicą, podeszli do niego i zaczęli prześmiewczo „naśladować” język azjatycki, wydając z siebie odgłosy „cing ciang ciong”. Wymienił także sytuację, w której obcy mężczyzna kazał mu „wracać do siebie”. Można zatem zauważyć, że niestety obcokrajowiec o typie urody innym niż europejski w dalszym ciągu musi mierzyć się z rasistowskimi czy ksenofobicznymi komentarzami kierowanymi w jego stronę.

3. WYMIARY KULTURY HOFSTEDEGO

Geert Hofstede, holenderski inżynier oraz psycholog społeczny, przeprowadził badania, wysyłając ankiety do przedsiębiorstw współpracujących z IBM¹ na całym świecie. Przeanalizowanie ich pra-

¹ International Business Machines Corporation.

owników pozwoliło mu wyciągnąć wnioski, że różnice kulturowe wynikają z innego zaprogramowania kulturowego. Naniósł to na mapę różnic kulturowych, by następnie wyodrębnić poniższe wymiary:

1. Wskaźnik dystansu władzy – informuje o relacjach zależności w danym kraju; w krajach o wysokim wskaźniku pracownicy zachowują emocjonalny dystans od przełożonych, a hierarchiczność jest silnie zarysowana (Hofstede 2000, s. 66–67).
2. Indywidualizm – typowy dla społeczeństw, w których ludzie dbają przede wszystkim o siebie i swoją rodzinę, zestawiony w opozycji z kolektywizmem, czyli dbaniem o relacje z całą grupą (Hofstede 2000, s. 98).
3. Męskość i kobiecość – dzieli społeczeństwa na takie, w których role płciowe są wyraźnie zarysowane (męskość) oraz na te, w których obie płcie wyznają podobne wartości, jakimi są troska, skromność i czułość (Hofstede 2000, s. 140).
4. Unikanie niepewności – społeczeństwa, w których wskaźnik jest wysoki, charakteryzują się potrzebą przewidywalności, harmonii oraz ustabilizowanych praw i obyczajów. Hofstede definiuje to jako „stopień zagrożenia odczuwany przez członków danej kultury w obliczu sytuacji nowych, nieznanych lub niepewnych” (Hofstede 2000, s. 180–181).

Po opublikowaniu badań wyodrębnił jeszcze następujące wymiary:

5. Orientacja długo- i krótkoterminowa – na biegunie orientacji długoterminowej Hofstede wymienia upór, kształtowanie relacji według statusu, oszczędność, zapobiegliwość i poczucie wstydu, zaś na biegunie orientacji krótkoterminowej usatysfakcjonowanie, zrównoważenie, dbałość o zachowanie twarzy i poszanowanie tradycji (Hofstede 2000, s. 249).
6. Przyzwolenie i restrykcyjność – związane są z przyzwoleniem na zaspokajanie pragnień. Kraje o wysokim wskaźniku przyzwolenia charakteryzuje lepszy poziom zadowolenia życiowego oraz zdrowia (Hofstede 2000, s. 281).

W badaniu wykorzystałam teorię Hofstedeego. Poszczególne wymiary stanowiły część wywiadu przeprowadzonego z Khmerem, który orientacyjnie określał wskaźniki konkretnych wymiarów, co pozwoliło na przybliżenie określonych wzorców charakteryzujących Kambodżę.

3.1. PORÓWNANIE KULTURY POLSKIEJ I KHMERSKIEJ METODĄ HOFSTEDEGO

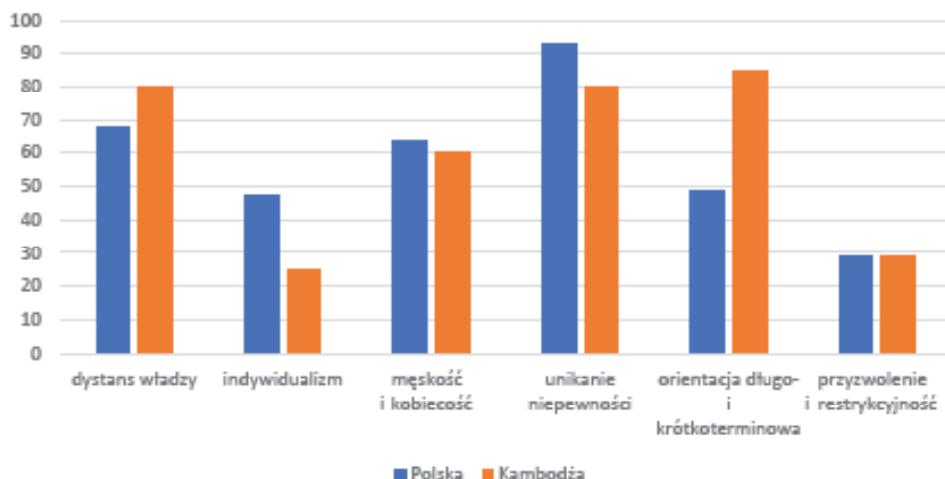
Country comparison tool (CCT) to narzędzie pozwalające na statystyczne porównanie wymienionych wyżej wymiarów w różnych kulturach. Niestety, na stronie odsyłającej do aplikacji nie opublikowano tych dotyczących Kambodży. Na potrzeby niniejszego opracowania z pomocą Kanna spróbowałam porównać dwie kultury. Poprosiłam ucznia o intuicyjną ocenę poszczególnych wymiarów. Opisał jak, w jego odczuciu, prezentują się poszczególne aspekty kultury zaproponowane przez Hofstedeego.

Pierwszy wymiar, czyli dystans władzy określa pewnego rodzaju przyzwolenie na hierarchiczność, co w przypadku Kambodży jest zjawiskiem powszechnym. Zwłaszcza w instytucjach rządowych szczebli zawodowych jest dużo i są wyraźne zarysowane. Co więcej, jednostki akceptują fakt posiadania wielu zwierzchników, gdyż daje im to poczucie dobrej organizacji oraz porządku.

Wskaźnik indywidualizmu dla Polski wynosi 47 na 100, Kann natomiast dla Kambodży podał wynik niższy. Zaznaczył także, że w jego odczuciu Polacy są indywidualistami, dlatego sam był zaskoczony stosunkowo niskim wskaźnikiem indywidualizmu dla Polski. Jak wspomniałam wcześniej, brak grupowych działań, chodzenie wszędzie w pojedynkę wywołały w nim poczucie pewnego rodzaju dyskomfortu oraz obcości. Było to odczucie tym bardziej wzmożone, że uczeń pochodzi z wioski, gdzie kolektywizm był szerzej praktykowany niż na terenach miejskich.

Wymiar męskości i kobiecości określił, bazując na swoich szkolnych i uniwersyteckich doświadczeniach. Stwierdził także, że nastawienie na wygraną, osiągnięcie sukcesu jest nierównomierne, gdyż dla wielu Khmerów stanowi bardzo ważny aspekt życia, inni zaś wyznają zupełnie odwrotne wartości i dążą do osiągnięcia w życiu harmonii. Unikanie niepewności plasuje się wysoko w przypadku Polski, a Khmer, oceniając pod tym kątem swój naród, stwierdził, że w jego kraju również jest to często spotykana cecha, jednak w jego ocenie na mniejszą skalę. Znacznie większą różnicę zauważył w kategorii orientacji dług- i krótkoterminowej, Khmerzy bowiem preferują myślenie przyszłościowe, co być może wynika z życiowego pragmatyzmu. Użyte narzędzie przyznało tutaj Polsce 48 punktów, co oznacza wynik pośredni, a Kambodża w ocenie Kanna uzyskała aż 85. W ostatniej kategorii (przyzwolenie i restrykcyjność) uczeń przyznał taki sam wynik jaki, według narzędzia, otrzymała Polska, tzn. 29. Skomentował także, że w jego ocenie wynik ten jest bardzo zależny od badanego pokolenia.

Wykres 1. Porównanie kultur polskiej i kambodżańskiej

Źródło: opracowanie własne na podstawie <https://www.theculturefactor.com/country-comparison-tool> [2.05.2024]

4. PODSUMOWANIE

Kambodża kojarzy się głównie z krajem egzotycznym, przede wszystkim ze względu na różnice wynikające ze stylu życia Azjatów oraz Europejczyków. Stereotyp Khmera nie jest jednak tak silnie zakorzeniony w umysłach Polaków jak stereotyp ciężko pracującego Wietnamczyka czy Chińczyka. Warto zatem zwrócić uwagę, że wiele aspektów, o które pytałam ucznia, wynika nie tylko z różnic kulturowych, ale także pokoleniowych, które ulegają nieustannym przeobrażeniom zarówno w Polsce, jak i w Kambodży. Szczególnie wyraźnie zarysowana jest kwestia dystansu władzy oraz indywidualizmu, co przejawia się na lekcjach między innymi w tym, że uczeń preferuje wspólne rozwiązywanie zadań. Lekcje dotyczące obowiązków domowych oraz ich stereotypowego podziału nie wywołały w nim zdziwienia – zaznaczył także, że jest to model obecny u starszych pokoleń w jego kraju. Jedną z większych różnic można zaobserwować w kwestiach kulinarnych, gdyż dla większości Polaków niektóre potrawy zaproponowane przez Khmera mogą wydawać się co najmniej nietypowe.

Skorzystanie z wymiarów kultury Hofstedeego pozwoliło mi na zaobserwowanie wielu podobieństw między tak odległymi geograficznie

krajami. Należy pamiętać, że nie jest to profesjonalne badanie szerszej grupy, ponieważ zawarta została opinia jednego Khmera. Można jednak wysnuć wnioski, że przedstawione różnice nie stanowią dużej przepaści kulturowej, co być może podyktowane jest młodym wiekiem uczącego się. Z zainteresowaniem poznaje on polskie zwyczaje, konfrontując je z własnymi, ale także z zaangażowaniem opowiada o khmerskich tradycjach i normach. Okazuje się zatem, że dystans kulturowy nie jest tak odczuwalny, jak można by przypuszczać, biorąc pod uwagę geograficzną odległość Polski i Kambodży.

BIBLIOGRAFIA

- Brit 1: <https://www.britannica.com/place/Cambodia/Demographic-trends> [9.05.2024]
- CCT: <https://www.hofstede-insights.com/country-comparison-tool> [9.05.2024]
- Gaszyńska-Magiera M., 2008, *Miejsce wiedzy o kulturze w nauczaniu języka polskiego jako obcego – perspektywa etnolingwistyczna*, w: A. Seretny, W. Miodunka (red.), *W poszukiwaniu nowych rozwiązań: dydaktyka języka polskiego jako obcego u progu XXI wieku*, Kraków, s. 279–289.
- Hakkarainen K., Lipponen L., Paavola S., 2004, *Models of Innovative Knowledge Communities and Three Metaphors of Learning*, Helsinki.
- Hofstede G., 2000, przeł. M. Urbaniak, *Kultury i organizacje*, Warszawa.
- Komorowska H., 2009, *Metodyka nauczania języków obcych*, Warszawa.
- Sfard A., 1998, *On two metaphors for learning and the danger of choosing just one*, "Educational Researcher", t. 27, nr 2.
- Sobkowiak P., 2015, *Interkulturowość w edukacji językowej*, Poznań.
- Zarzycka G., 2000, *Dialog międzykulturowy. Teoria oraz opis komunikowania się cudzoziemców przyswajających język polski*, Łódź.
- Zarzycka G., 2010, *Incydenty krytyczne, czyli najtrudniejsze doświadczenia słuchaczy Studium Języka Polskiego dla Cudzoziemców UE*, „Acta Universitatis Lodzensis. Kształcenie Polonistyczne Cudzoziemców”, t. 17.

CULTURAL DIFFERENCES BETWEEN POLAND AND CAMBODIA IN THE CONTEXT OF TEACHING POLISH AS A FOREIGN LANGUAGE

Keywords: cultural differences, Hofstede's dimensions of culture, teaching Polish as a foreign language

Summary. The subject of this article is to present cultural differences between Poland and Cambodia in the context of teaching Polish as a foreign language. The aim is to show how differences (or lack) in particular aspects affect the acquisition of the Khmer language and culture. The work uses the concept of culture dimensions proposed by Geert Hofstede.